

upraktisk og uretfærdigt, skjøndt det Modsatte tilsigtes. Sagen er, at industrielle Opfindelser, for saa vidt man derved tænker paa selve „Lands-Jostrene“ og ikke paa det materielle Udbytte, ikke kunne beskyttes „mod Andres Bemægtigelse“, hvorefter man meget vel kan belønne eller understøtte Opfinderen. Sagen er endelig, at en Opfindelse i Grunden tilhører hele Samfundet, inden den er gjort; den er at ligne ved en Kapital, der af Opfinderen opsiges til Udbetaling, eller ved et nyt Stykke Land af Naturens store Rige, som Menneskellægten gennem Opfindelsen gjør sig udbæret. Den, som i Samfundets Navn opsiges Kapitalen eller erobrer Landet, opsiges eller erobrer hin eller dette ikke for sig alene; han gjør visse Samfundet en Tjeneste derved, og kan derfor efter Omstændighederne fortjene en Belønning eller en Understøttelse af det, men en Lov kan ikke med Rette forbyde Samfundet, at tilegne sig Resultatet af hans Virksomhed“, hans „Lands-Joster“, saa snart dette er blevet aabentbart. Lovens Forsøg paa at skabe en kunstig Ret, der saoner naturligt Grundlag, have derfor ogsaa altid viist sig mere eller mindre mislykkede. — Den Sammenligning, som Flertallet gjør imellem Patentbeskyttelsen for industrielle Opfindere og den Beskyttelse mod Eftertryk og Eftergjørelse, som ydes Forfattere og Kunstnere, er formentlig ogsaa urigtig og synes ligeledes at hvile paa en Misforstaaelse. Ved Forbudet imod Eftertryk og Eftergjørelse hindres Ingen jo i at bruge Forfatterens eller Kunstnerens „Lands-Jostre“ i al literær eller kunstnerisk Virksomhed til Gavn for Samfundet og til videre Fremme af Videnskaben eller Kunsten; de blive almen Eiendom, og det er kun den materielle Gjenstand, Bogen eller Kunstværket, som tilegnes i juridisk Forstand. Patentbeskyttelsens Tilhængere ire derimod for at lade „Opfindere nyde Beskyttelse for deres Lands-Jostre“ til længere Tids udelukkende Brug i egen Interesse, og ei alene for den materielle Gjenstand, som Opfindelsen er illædt, og som naturligtvis kan sælges og kjøbes ligesaa vel som en Bog eller et Kunstværk. Det, som man overser, er, at en Forfatters eller en Kunstners „Lands-Joster“ er noget aldeles Individuelt, noget Egenstaaende i sit Slags; aldrig vilde to Digtere skrive eller to Malere male det samme uafhængig af hinanden. Derimod kan samme industrielle Opfindelse samtidig gjøres af Mange; gjør den ene den ikke, vil den anden gjøre den; gjøres den ikke idag, vil den blive gjort imorgen; Opfindelsen ligger saa at sige i Luften, saa at det tidt næsten er tilfældigt, hvem der først faar den i sit Hoved; naar Videnskaben har naaet et vist Trin, og en vis Opfindelse da gjøres, kan man næsten med Visshed paasta, at den nødvendigvis maatte gjøres, og gjøres netop da. Menneskellægten saa at sige regner sig til Opfindelserne; thi ved dem har man de saakaldte „ægte“ Videnskabers

faste Grund under sine Fødder. Hvor helt anderledes forholder det sig ikke med Forfatterens og Kunstnerens næsten umiddelbare Indskydelser og deraf opstaaede Stabelser! Her gives ingen jævn og slagen Landevei; det Følgende udvikler sig ikke saaledes med Nødvendighed af det Foregaaende, — eller hvo staar vel paa Skulderne af en Homer eller Shakspeare i Digtekunsten, af en Vitruvius eller Thorvaldsen i Billedhuggerkunsten! Disses Værker ere derfor i en helt anden Forstand individuelle „Lands-Jostre“ end den industrielle Opfinders. Her er ikke alene en Grads-, men en Besæns-Forskjel. Og Patentbeskyttelsen viser da ogsaa sin Utilfræktelighed, ja Uretfærdighed derved, at en anden meget godt selvstændig kan gjøre den Opfindelse, hvorpaa der er taget Patent, kort før eller kort efter; medens det aldrig skal hændes, at to Forfattere eller to Kunstnere selvstændig frembringe det Selvsamme, hvorfor Beskyttelse imod Eftertryk eller Eftergjørelse meget vel lader sig gennemføre. Derfor taalder denne Beskyttelse heller ikke at sammenstilles med Patentbeskyttelsen i den Henseende, hvori Flertallet har forsøgt en Sammenligning.

Naar Mindretallets Forslag i §§ 7 og 11 forekomme Flertallet „saare lidet praktiske“, da kan dette Skjøn ikke støttes paa nogen Erfaring, hvorefter mange Tidens Erfaring har lært, at alle hidtidige Patentlove have viist sig „saare lidet praktiske“. At det er en Misforstaaelse, naar Flertallet tror, at det i Mindretallets § 7 omtalte Vidensbyrd skal indeholde en Dom over Opfindelsens „Betydning“, vil formentlig fremgaa af Bemærkningen „Til § 7“ nedenfor, hvortil henvises; derved bortfalder tillige Flertallets Uttring om „de iøinefaldende Banfeligheder“ ved at dømme om „Betydningen“ samt flere Slutninger, som Flertallet tror at kunne drage fra dette urigtige Synspunkt.

Hvor fristende det end kunde være for Mindretallet at gjøre sine kritiske Bemærkninger saavel til Lovforslaget (navnlige dets §§ 1—8, § 16, §§ 20—21, § 23 og §§ 25—27) som til Flertallets Endringsforslag og dets Begrundelse deraf i Betænkningen, skal Mindretallet dog ikke give efter for Fristelsen, i det ovenstaaende Modbemærkninger til Flertallets kritiske Udtalelser kun maa betragtes som nødvendigt Selvsvar. Ei engang disse skulde have været fremfattede paa dette Sted, men været gjemte til Sagens anden Behandling i Folkethinget, dersom der ikke, da Betænkningen blev afgiven, havde været overveitende Sandsynlighed for, at Lovforslaget ikke vilde kunne komme til videre Behandling i indeværende Samling. Man har derfor ikke villet udsætte sig for, at de nævnte Udtalelser i længere Tid skulde henstaa uimodsagte.

Til § 1.

Den foreslaaede Kommission til Prøvelse af